

דיטריך זכתה במישפט

קולוש יילך לשבת

מערכת המישפט בפאריס יכולה להתגאות בלקוחות הקולנועיים שלה — איז אף יום משעמם אחד.

מארלן דיטריך זכתה במישפט נגד הוצאת דנואל והסופר פרנסואה וירגאן, שאותם האשי-

מה בפלישה לתחום הפרט. דיטריך תבעה אותם לדון, אחרי שי תירגמו לצרפתית ספר שיצא לאור במערב-גרמניה בשנה שעברה, ואשר כלל אוסף של דיוקניה הקולנועיים. דיטריך טענה שבהקדמה שכתב וירגאן למהדורה הצרפתית ציין כמה פרטים מרשיעים ביחס לחייה הפרטיים, שנבעו מספקולציות

פרטיות של הכותב. בית המישפט קיבל את טענת הכוכבת שנפגעה, ופסק להשמיט את השורות המסוימות מן המהדורה הבאה, וכן לשלם לה סך של 10 אלפים פרנק (כ־1100 דולר) כפיצוי על העלבון.

קולוש לכלא

שרידים בין האוזניים

מועדון ארוחת הבוקר (בן-יהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) — מי שלא גילה עדיין מה המקור של כל בעיות הדור הצעיר, מדוע הם מתנהגים כפי שהם מתנהגים ומה מפריע להם לגדול כבני-אדם — מוזמן לבוא לסרט הזה ולגלות את האמת העיומוה: האשמה היא בהורים. סקופ נדיר זה, שזקנו משתרך על הריצ'פה, הוא הבשורה שמביא ג'ון ויז, מי שנחשב לאחורונה כמבין הגדול בנישמת הצעירים האמריקאים.

הסרט כולו הוא כמו תרגיל בדראמה: מוצאים תירוץ לא כל-כך משכנע לסגור חמישה צעירים בתוך סיפריה של בית-ספר, למשך בוקר אחד, ומזמינים כל אחד מהם לעשות תרגיל אימפרוביזציה, אחרי שמחלקים להם את התפקידים: האחד הוא הספורטאי שבין אוזניו שרידים, השניה היא בת-טובים שהכסף תלוי על אוזניה, השלישי הוא עבריין צעיר בעל כושר-ביטוי של נואם-הוצות, הרביעי הוא גאון בלימודים, רזה, כחוש ומרובע, ואילו החמישית היא המתבודדת, המסתגפת, המנתקת עצמה מן העולם.

עד מהרה, כשהם כולם יחד, מסתבר להם שיש להם אויב אחד משותף — זהו המורה שבחדר השני, שהטיל עליהם את העונש. כללית, יש להם אויב מסוכן יותר — אלה הם ההורים, שאינם נותנים די או נותנים יותר מדי, שאינם דורשים מאומה מביניהם מה תפקידם ויעודם בחיים.

רינגוולד, הול ונלסון: אפרוחים

אם הכל מתנהל ברמה של פסיכולוגיה לבני-הנעורים, בשיטחיות ובבנאליות, המוסתרות אך בקושי עלידי דיאלוגים רעשניים ורגזניים, יש לפחות נחמה אחת: חמשת הצעירים בסרט הם כנראה גרעין שממנו יצמחו הרבה כוכבי-קולנוע, לא רק אמיליו אסטוזו ומולי רינגוולד (הספורטאי ובת-הטובים), אלא גם האחרים. מי שיראה אותם כאן יוכל לומר בעוד 10 שנים שחזה באפרוחים כשעיקבות הביצה עדיין על גבם.

מיקרה אחר הוא המיקרה של מי שנחשב לירושו של לואי דהפינס, במהדורה עגולה יותר — הקומיקאי קולוש. הוא לא הצליח להצחיק שוטר, והעימות שהיה לו עם המישטרה הצר-פתית נגמר בסוף עצוב למדי. השחקן, המככב היום במצחיקון איטלקי בשם מטורף במיל-חמה, שם הוא מעצב דמות של קולונל הומר סכסואל משוגע, יצטרך לשבת בכלא במשך חודשיים וחצי.

עוונתו של המצחיקון שוטר שעלה לרירתו, לבקש ממנו כי יואיל להזיז את מכונתו שחנתה בתחנת-אוטובוס, נענה במטר של גידופים. ה-שוטר הגיב ברצינות גמורה על השתוללותו של קולוש, וגם השופט לא צחק כשהתכבד כי קולוש לא טרח אפילו לבוא לבית-המישפט. קומיקאי או לא — חודשיים וחצי בכלא צרפתי אינם בריחה קולנועית קלה.

פסטיבלים

מי שהבטיח ב'84

יאכל ב'85

פסטיבל טוקיו החליט

שהפרס גדול מדי

עבור בישרון אחד

אם היה פרס אחד נכסף, ששאפו אליו בפסטיבל כלשהו, הרי היה זה הפרס שהתחרו עליו 16 כימאים צעירים בטוקיו ב'85, בפסטיבל הבינלאומי המתקיים בטוקיו במסגרת "הקול-נוע הצעיר". בתחילה הובטח פרס בן מיליון וחצי דולר למנצח במסגרת זו.

לשם כך נדרשו כימאים צעירים לשלוח את סירטם האחרון, בתוספת תקציר סירטם המיועד. בראש צוות-השופטים בקטגוריה זו ישב דייוויד פאטנאם, ולזכותו ייאמר שאם יש משהו מיק-צועי המסוגל לקבוע במי טמון הפוטנציאל, הרי הוא האיש. תזכורת קלה — פאטנאם הוא שנתן ליו הארסון לביים את כירכרות האש, לרונלד ג'ופה לביים את דמעות של שתיקה ולפט ארקונור, האיירי הצעיר, את קאל (שיוצג בקרוב בארץ).

אבל תחת לשים את כל הביצים בסל של כישרון אחד, החליט פאטנאם לנהוג בצורה כמעט סוציאליסטית ולחלק את הפרס לשלושה — ליפאני שינג'י סומאיי (750 אלף דולר), על סירטו טייפון קלוב; לבימאי ההונגרי פיטר גותאר (500 אלף דולר), על סירטו הזמן עמד מלכת (באמת, הגיע הזמן להציגו כבר גם בישראל, הוא כבר נמצא בארץ מזה זמן ניכר) ולעלי אונטורק התורכי (250 אלף דולר), על סירטו הסוס.

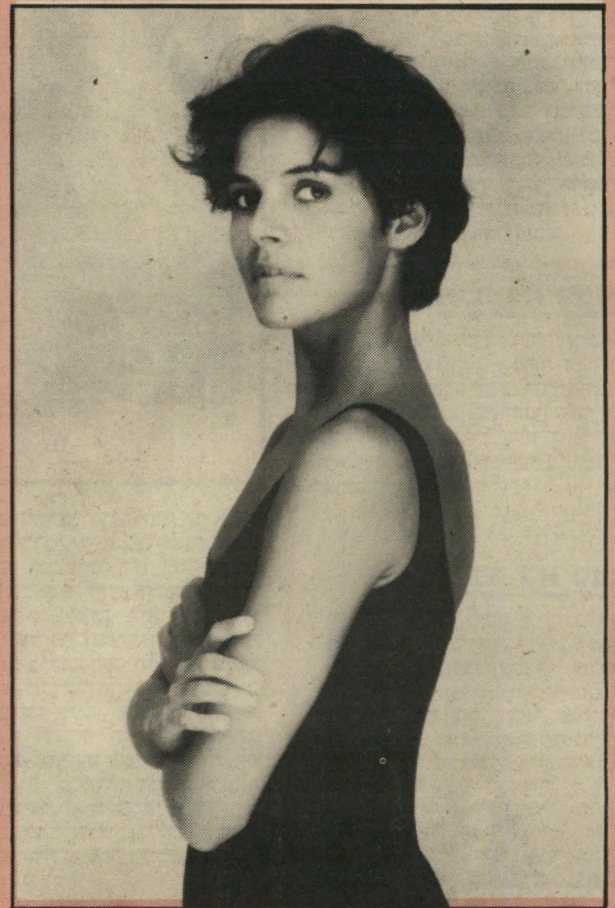
בין המתחרים האחרים שמות בולטים לא פחות, ביניהם אורי ברבש (מאחורי הסורגים), מייקל רפורד (1984), ג'ואל הסן (בלאד סימפל — שיוצג בקרוב בארץ) ועוד.

ערינה פיינר

טאנה ולש, בתה של ראקל: יפה כמו באגדה

ראקל ולש במיירה ברקנרידג'

טאנה ולש ב"פקעת"

מעשה אמהות — סימן לבנות

אוצר שאבד לפני אלפי שנים בקרקעית האוקיינוס. בדרכס הם מגיעים לבריכת-נופש בפלורידה ומזכים את בעלי-בריתם האנושיים בחוויה נדירה — הזקנים המשתכשכים במי-הבריכה חוזרים ומתנהגים כבשנות חייהם היפות ביותר, מבלי שצורתם החיצונית תשתנה.

כדי להשיג את האמפט המנטסטי הזה חיפש הווארד ומצא — בעזרתה של לילי זאנוק, המפיקה-במועל שלו, שהיא במיקרה (ואולי לא במיקרה), גם רעיית מעבידו, ריצ'ארד זאנוק — שורה ארוכה של שחקני-אופי מנוסים. דון אמצ'ה, וילמורד ברימלי, יום קרונין, בראיין דנבי, ג'ק גילפורד, גוון וורדון, מורין סטייפלטון וג'סיקה טנדי הם הקשישים שאוחזת בהם רוח-נעורים. בין הצעירים — סטיבן גוטנברג הזכור מדיינר וטאנה ולש, שיופיה לא נופל מיופיה של אמה, ראקל ולש.

הד"ש האחרון מן החלל החיצון יונק משדיו הרחנניים של אייטי — זה בדיוק מה שהאנושות כולה חולמת שיתגשם. באחד הימים, בינתיים, סרט חדש בעל תוכן כזה הפך להיות מס' 1 בשבוע הראשון שבו הוצג בארצות-הברית, כשההפתעה הגדולה שלו היא טאנה ולש, בתה של הכוכבת היפהפיה ראקל. שמו של הסרט פקעת והוא הופק באולפני נוקס על-ידי זוג השותפים ריצ'ארד (בנו של דריל פ') זאנוק ודייוויד בראון. הבימאי, רון הווארד, היה בעבר שחקן והוא זכור לטוב כג'ינג'י הקטן בסידרה הטלוויזיונית ימים מאושרים. גם סירטו הקודם, ספלאש, היתה אגדה טובת-לב על איש משועמם המתאהב בנימפה.

הפעם מספר הווארד אגדה חביבה (אפילו הביקורת אהבה אותה) על יצורים מן החלל החיצון, היורדים לאדמה כדי לחפש